

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI

HỒN NGUYÊN CÔNG GIẢI CỨU THIẾU TIÊU ĐẦU

Tái bắc minh đà Mộc Cao Phong nghe Lệnh Hồ Xung nói đến Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm trong Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu và ai lấy được kiếm phổ này sẽ thành người thiên hạ vô địch thì sinh dạ hoài nghi. Tuy lão kiến văn rộng rãi mà không khỏi chần động tâm thần. Nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có Tịch tà kiếm phổ hay không lão cũng không biết rõ, nhưng oai danh Phước Oai tiêu cục lừng lẫy khắp nơi. Ngày trước Lâm Viễn Đồ nhờ có 72 đường Tịch tà kiếm, 108 đường Phiên thiên chương và 18 mũi Ngâm vũ tiến để dương danh trên chốn giang hồ là những điều lão đã từng nghe. Bây giờ chàng thiếu niên giả vờ lưng gù kia hiển nhiên võ công tầm thường, chưa luyện được công phu tổ truyền. Nhưng lão thấy Dư Thượng Hải vừa nghe nói chàng là Lâm Bình Chi đã vội vã gạt thanh kiếm của Hồng Nhân Hùng ea với vẻ mặt cực kỳ khẩn trương, xem chừng trong mình chàng thanh niên tất có mang theo kiếm phổ quan trọng gì gì đó, chứ không phải chuyện giả trá. Lão lại nghĩ rằng: Dù cho công phu trong kiếm phổ đó chẳng phải là thiên hạ vô địch, nhưng chương môn phái Thanh Thành đã coi nó quan trọng như vậy thì dĩ nhiên nó không phải là vật tầm thường. Hoặc giả trong mình chàng không có kiếm phổ thì cũng phải có sự vật gì quý trọng vô cùng. Mộc Cao Phong vốn không phải là con người đại ác, nhưng có tính rất gian tham, ưa chiếm phần tiện nghi. Lão thấy trong người Lâm Bình Chi có thể khai thác được điều hay, quyết chẳng chịu bỏ qua.

Lúc này Dư Thượng Hải vươn tay ra đã nắm được vai hữu Lâm Bình Chi rồi, chỉ còn việc co tay về là kéo chàng lại được ngay.

Mộc Cao Phong quát lên:

- Khoan đã!

Lão nhảy vọt tới, vươn tay ra nắm lấy vai bên trái Lâm Bình Chi.

Tuy người lão lưng còng, coi có vẻ hành động khó khăn, ngờ đâu lão chuyển động thân hình mau lẹ phi thường. Lão đứng cách Lâm Bình Chi đến mấy trượng, thế mà lão chỉ nhảy một cái đã tới trước mặt chàng. Bàn tay lão vừa nắm vào đầu vai Lâm Bình Chi liền kéo lùi lại phía sau.

Ban đầu Lâm Bình Chi bị bàn tay Dư Thượng Hải nắm lấy vai bên hữu, chẳng khác gì một cái móc sắc móc lấy người chàng. Chàng không tự chủ được để mặc cho lão kéo về phía trước thì đột nhiên vai bên trái lại bị "móc sắt" nữa chụp lấy lôi về đằng sau. Toàn thân chàng những khớp xương lục cục, chàng đau quá cơ hồ ngất đi.

Dư Thượng Hải vừa thấy Mộc Cao Phong động thủ hấn đã biết ngay nên mình không dùng tay lại thì Lâm Bình Chi lập tức phải chết ngay. Hấn liền cầm thanh kiếm trong tay phải đưa ra nhằm đâm vào Mộc Cao Phong, đồng thời hấn quát lên:

- Mộc huynh buông tay ra!

Mộc Cao Phong vung cánh tay kia lên gạt nghe đánh chát một tiếng. Trong tay lão đã cầm một bánh xe lớn ánh vàng lấp lánh. Bánh xe này không ngớt chuyển động. Chung quanh bánh xe cài tám lưỡi đao nhỏ.

Dư Thượng Hải vừa thấy trường kiếm bị gạt làm cánh tay tê nhức, thì biết ngay nội lực đối phương cực kỳ ghê gớm. Hấn liền thi triển kiếm pháp vang lên những tiếng veo veo không ngớt. Mới trong khoảnh khắc hấn đã đâm Mộc Cao Phong đến tám chín chiêu, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Mộc huynh! Giữa mộc huynh cùng Dư mỗ vốn không có thù oán, sao lại vì thằng lỏi này mà để tổn thương đến hòa khí hai nhà?

Mộc Cao Phong vẫn múa tít bánh xe. Những lưỡi đao cứng rắn, gạt hết mọi chiêu kiếm của Dư Thượng Hải phóng tới. Lão đáp:

- Dư quán chủ! Vừa rồi trước mặt đông người, thằng nhỏ này đã đập đầu lay tại hạ và kêu bằng gia gia. Đó là một điều ai cũng tai nghe mắt thấy. Tại hạ cùng Dư quán chủ tuy trước nay vốn không thù oán, nhưng quán chủ bắt giết người kêu tại hạ bằng gia gia là làm cho tại hạ phải mất mặt. Nếu làm gia gia mà không che chở được cho con cháu thì sau này có ai kêu ta bằng gia gia nữa?

Hai người vừa đối thoại vừa đánh nhau. Binh khí chạm nhau vang lên những tiếng choang choảng không ngớt. Cuộc đấu mỗi lúc một mau lẹ.

Dư Thượng Hải tức giận hỏi:

- Mộc huynh! Gã này giết con ruột ta. Mối thù giết con chả lẽ không báo ư?

Mộc Cao Phong cười khanh khách đáp:

- Phải lắm! tại hạ cũng vì nể mặt mà báo thù thay cho Dư huynh! Này Dư huynh! Dư huynh kéo gã về phía sau, tại hạ cũng lôi gã về phía sau thế là chúng ta xé xác thằng nhỏ này thành hai mảnh. Vậy Dư huynh hãy nghe tại hạ đếm : một, hai, ba. Cứ đếm đến tiếng thứ ba thì tăng cường lực lực đạo vào chưởng lực mà kéo.

Lão nói xong vừa đếm đến tiếng ba quả nhiên tăng gia cường lực. Những xương cốt trong toàn thân Lâm Bình Chi vang lên những tiếng lách cách.

Dư Thượng Hải kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta mà không buông tay thì thằng lỏi này phải chết liền.

Hắn coi báo thù là việc nhỏ mà lấy kiếm phổ mới là việc lớn. Kiếm phổ chưa lọt vào tay thì lão quyết không thể để Lâm Bình Chi chết được.

Lão liền buông tay ra, Lâm Bình Chi lập tức bị lỏi qua bên Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Đa tạ! đa tạ! Dư quán chủ thật là một ông bạn tốt. Quán chủ đã nể mặt Mộc đà tử này mà cả đến mối thù giết con cũng không trả nữa. Trên chốn giang hồ thật ít khi kiếm được người thứ hai giàu lòng trọng nghĩa như quán chủ.

Dư Thượng Hải hững hờ đáp:

- Mộc huynh biết vậy là may. Nhưng tại hạ chỉ nhượng bộ một lần, chứ không đến lần thứ hai đâu.

Mộc Cao Phong cười khà khà nói:

- Cái đó chưa chắc. Dư quán chủ nghĩa ngất trời cao, có khi còn nhường nhịn đến lần thứ hai cũng chưa biết chừng.

Dư Thượng Hải đằng hắng một tiếng, vẫy tay bảo thủ hạ:

- Chúng ta đi thôi!

Hắn dẫn đệ tử bản môn lập tức rút lui.

Định Dật sư thái nóng lòng tìm kiếm Nghi Lâm, nộ đã cùng quần ni phái Hằng Sơn bỏ đi trước rồi, nhằm về phía Tây xục tìm.

Lưu Chính Phong bảo bọn đệ tử:

- Những tân khách đến Hành Sơn chúng ta đều phải trông nom cẩn thận. Những sự yên nguy vinh nhục của họ, chúng ta đều phải chịu trách nhiệm. Một vị tiểu sư thái phái Hằng Sơn mất tích một cách không rõ rệt, chúng ta phải tìm cho ta mới xong.

Thế là thầy trò Lưu Chính Phong quay sang ngả đông nam tìm kiếm.

Trong khoảnh khắc, ngoài viện Quân Ngọc chỉ còn lại hai người là Mộc Cao Phong và Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong cười hì hì nói:

- Chẳng những ngươi không lưng gù mà còn là một gã bảnh trai. Tiểu tử! Ngươi bất tất phải kêu ta bằng gia gia? Ta coi ngươi ưng lắm, muốn thu ngươi làm đồ đệ thì ngươi tính sao?

Lâm Bình Chi vừa bị hai người dùng nội lực thượng thừa lôi kéo, xương cốt trong toàn thân suýt bị gãy nát. Chàng đau đớn cơ hồ không chịu nổi. Chàng chưa kịp bình tĩnh trở lại đã nghe Mộc Cao Phong nói thế thì nghĩ bụng:

- Võ công lão gù này cao thâm gấp mười gia gia mình. Dư Thượng Hải ra chiêu úy kỵ lão. Nếu mình muốn báo thù rửa hận với Dư Thượng Hải thì phải bái lão gù này làm thầy mới có hy vọng. Nhưng lúc bọn đệ tử phái Thanh Thành toan phóng kiếm giết mình, lão cứ lơ đi như không biết gì hết. Sau lão nghe nhà mình có Tịch tà kiếm phổ mới chịu động thủ. Bây giờ lão muốn thu mình làm đệ tử tất có mưu đồ gì đây, hiển nhiên không phải vì lòng tốt.

Mộc Cao Phong thấy Lâm Bình Chi ra chiêu do dự liền nói tiếp:

- Võ công và danh vọng Tái bắc mình đã như thế nào người đã biết rồi. Cho đến ngày nay ta chưa từng thu một tên đệ tử nào. Trong thiên hạ há phải không có lấy một thằng nhỏ đủ tư cách? Sự thực ta coi họ không thuận mắt. Người bái ta làm thầy thì bao nhiêu võ công trong người ta sẽ dốc ra mà truyền thụ cho người hết. Khi đó đừng nói chuyện bọn tiểu tử phái Thanh Thành không phải là đối thủ của người, mà còn muốn đả bại Dư Thượng Hải cũng chẳng khó gì. Tiểu tử! Sao người chưa dập đầu bái sư đi?

Lão càng nói ra vẻ nhiệt tâm thì Lâm Bình Chi càng đem lòng ngờ vực. Chàng tự nghĩ:

- Nếu quả lão có lòng thương tiếc mình thì tại sao vừa rồi lão chụp vai mình rồi kéo thật mạnh như muốn làm chết mình ngay tức khắc? Chắc lão tính rằng Dư Thượng Hải và cuốn kiếm phổ kia quyết chẳng dám giết mình, nên lão mới toan cướp mình đem đi. Vậy lão là người lòng dạ độc ác. Nếu bái lão làm thầy thì Lâm Bình Chi này từ đây bị hãm vào cảnh ngộ đen tối suốt đời không bao giờ thoát được. Trong Ngũ nhạc kiếm phái hầu hết là những kẻ sĩ ngay thẳng, võ công cao cường. Nếu mình muốn cầu thầy thì phải kiếm những bậc cao nhân tiền bối mới được. Võ công lão già này dù có cao thâm đến đâu mình cũng không lay lão làm thầy.

Mộc Cao Phong thấy Lâm Bình Chi vẫn có ý ngần ngại thì nộ khí trong lòng cũng tăng gia mãi lên. Lão tự nhủ:

- Trên chốn giang hồ không biết đã bao nhiêu người muốn lay mình làm thầy. Thậm chí họ dùng thiên phương bách kế để mình thu làm đệ tử mà không được. Gã này được mình mở miệng yêu cầu làm đồ đệ là một việc rất đáng mừng, muôn ngàn người trong võ lâm cầu cạnh không xong, thế mà gã dám ngông nghênh trước mặt Mộc đà tử này. Nếu không vì cuốn Tịch tà kiếm phổ thì ta phóng chưởng đánh gã chết uổng rồi.

Nhưng lão là người rất nhẫn nại kín đáo. Lão cười hì hì nói:

- Thế nào? Người chê võ công Mộc đà tử này không đủ làm sư phụ người chăng?

Lâm Bình Chi thấy Mộc Cao Phong đột nhiên lộ vẻ giận dữ, nét mặt xám đen, coi bộ hung dữ ghê gớm, chàng không tự chủ được sợ run lên. Có điều nét giận của Mộc Cao Phong thoáng hiện lên một cái rồi lại biến mất ngay. Lão cười hì hì ra chiêu thân thiết khả ái.

Lâm Bình Chi biết mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm nếu không bái lão làm thầy, có khi lão nổi hung giết chàng ngay tức khắc.

Chàng liền đáp:

- Mộc đại hiệp! Đại hiệp đã chịu thu vãn bối làm đồ đệ. Đó là một việc vãn bối rất mong mỏi. Có điều vãn bối đã học võ công gia truyền, nếu còn quy đầu minh sư khác phải được gia phụ ưng thuận mới xong. Một là vì pháp gia vãn bối phải như vậy, hai là quy củ võ lâm cũng thế.

Mộc Cao Phong gật đầu đáp:

- Người nói vậy rất có lý. Nhưng cái mà người đã biết đó chỉ là chút nghề chơi, chứ chưa có chi đáng coi là võ công cả. Ta tưởng võ công của phụ thân người chỉ có giới hạn. Bữa nay lão gia đây thấy trong lòng hứng khởi muốn thu người làm đồ đệ, nhưng đó chỉ là nhất thời còn lúc khác vị tất ta đã có hứng chí như thế. Tiểu tử! Ta coi người tựa hồ có vẻ khôn ngoan mà sao lại hồ đồ như vậy? Thôi bây giờ người hãy dập đầu bái sư trước rồi ta sẽ nói với gia gia người sau, chắc y cũng không dám chống cự.

Lâm Bình Chi động tâm đáp:

- Mộc đại hiệp! Song thân vãn bối hiện ở trong tay phái Thanh Thành, chưa rõ sống chết thế nào. Vãn bối xin đại hiệp hãy cứu các người ra. Khi ấy vãn bối cảm kích ơn sâu chỉ mong báo đáp. Mộc đại hiệp có điều chỉ dạy bảo, dĩ nhiên vãn bối cũng tuân theo.

Mộc Cao Phong tức giận hỏi:

- Sao? Người muốn mặc cả với ta ư? Thằng lỏi này đáo để thật! Lão gia phải thu người làm đồ đệ mới xong. Người lại dám dõ giọng yêu sách với lão gia ư? Có lý nào thế được? Có lý nào thế được?

Lâm Bình Chi quỳ hai gối xuống nói:

- "Tịch tà kiếm phổ" nào đó, quả tình vãn bối chẳng biết tý gì. Mộc đại hiệp có thu vãn bối làm đệ tử cũng bằng vô dụng. Nhưng gia phụ, gia mẫu nhất định biết rõ cái đó. Mộc đại hiệp có cứu thoát song thân vãn bối thì mới ngăn trở Dư Thượng Hải không lấy được kiếm phổ.

Nguyên chàng chẳng biết kiếm phổ kia là cái gì, nhưng Dư Thượng Hải và Mộc Cao Phong là hai tay đại cao thủ đã chú trọng như vậy, chàng biết tất nhiên đó là chuyện quan trọng. Chàng lại nói:

- Nếu Dư Thượng Hải lấy được kiếm phổ thì võ công hẳn không chừng còn vượt cả đại hiệp. Khi ấy hẳn tìm đại hiệp sinh sự thì đại hiệp chỉ còn đường lẩn tránh, há chẳng bức mình ư?

Mộc Cao Phong tức giận mắng liền:

Thúi lắm! Thúi lắm! Khi nào có chuyện đó được? Kiếm phổ của nhà người nếu quả thần diệu như vậy thì sao song thân người lại bị Dư Thượng Hải bắt?

Tuy lão nói như vậy nhưng trong bụng lại nghĩ rằng:

- Trước mắt mọi người mà Dư Thượng Hải công nhiên nhượng bộ, không chặt đứt kẻ thù giết con mình thì tất nhiên hẳn có mưu đồ trọng đại nào khác. Dư Thượng Hải đã là nhân vật như vậy khi nào còn mắc bẫy một cách dễ dàng? Xem chừng Tịch tà kiếm phổ kia đúng là một pho bảo lục về võ công. Lời nói của thằng lỏi này rất có lý.

Lão thấy Lâm Bình Chi vẫn quỳ mọp dưới đất, liền giục:

- Người dập đầu lạy xuống ba lạy đi! Người đã là đồ đệ của ta khi nào người làm sư phụ lại không quan tâm đến song thân của đồ đệ bao giờ? Dư Thượng Hải bắt cha mẹ đồ đệ của ta thì ta cứ hấn mà đòi người, lại càng danh chính ngôn thuận, tất hấn phải buông tha.

Lâm Bình Chi nóng lòng cứu song thân, bụng bảo dạ:

- Gia gia cùng má má ta ở trong tay gian nhân, các người phải đau khổ, một ngày tựa ba thu. Ta phải cứu sớm các người ra bằng bất cứ giá nào. Âu ta đành chịu khuất tất, bái lão làm sư phụ, cầu sao lão cứu được gia gia cùng má má ra thì dù có gặp chuyện tày đình cũng phải gánh lấy.

Nghĩ vậy chàng đang sắp dập đầu. Mộc Cao Phong sợ chàng tráo trở, lão liền đưa tay ra ấn đầu chàng xuống.

Lâm Bình Chi đang định dập đầu, nhưng thấy Mộc Cao Phong có cử chỉ như vậy thì trong lòng chàng nảy ra cảm giác trái ngược, tự nhiên đầu chàng thành cứng nhắc, không để lão ấn xuống.

Mộc Cao Phong điên tiết lên nói:

- Mi không chịu dập đầu ư?

Đồng thời lão gia tăng một phần kinh lực vào tay. Nguyên Lâm Bình Chi là con người cao ngạo. Vì nóng lòng cứu song thân chàng phải chịu nhẫn nhục, đã quyết định dập đầu lạy Mộc Cao Phong nhưng lão hành động ra chiều ức hiếp làm cho bản tính quật cường của chàng lại nổi lên. Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Tiên bối có cứu sống song thân cho vẫn bối thì vẫn bối mới chịu bái tiên bối làm sư phụ. Bây giờ tiên bối bắt vẫn bối lạy thì nhất định không được đâu!

Mộc Cao Phong cười gằn hỏi:

- Chà nhất định không được ư? Để ta coi có nhất định không được chăng?

Lão vận thêm kinh lực.

Lâm Bình Chi ngay lưng toan đứng dậy, nhưng bàn tay Mộc Cao Phong chụp lên đầu chàng khác nào khối nặng ngàn cân thì còn đứng dậy thế nào được? Chàng chống hai tay xuống đất cố sức cạy cựa. Mộc Cao Phong lại tăng gia cường lực thêm một phần.

Lâm Bình Chi nghe thấy xương cổ kêu lách cách. Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Mi có dập đầu lạy hay không? Ta mà vận thêm kinh lực thì cái cổ mi phải gãy ngay.

Đầu Lâm Bình Chi bị đối phương ấn thấp xuống chỉ còn cách mặt đất chừng nửa thước. Chàng la lên:

- Ta không lạy đâu! Ta không lạy đâu!

Mộc Cao Phong dần giọng:

- Để ta coi mi có chịu dập đầu không?